

derje słodzi, ale tón drje so tajkemu pacholkej tola njeby suwał“, rjekny sam při sebi. „Mam drje tu hišće wot Radžinec kusk šinki, ta pak budže jemu najskerje twjerda. Što jenož bych jemu tola přihotował? — Ach, ja Matyj!“ dyri so stary wojak na dobo do hłowy, „wšak mam kozy a mloko je jemu zawěšće najkhmańše.“ Hnydom džěše nětko swojej kozy podejić, zo by mloko prawje młode a dobre było. Potom džěše do jstwy, zo by hladał, hač mały cuzobnik hišće skoro njewotući. Tu namaka Wjelka, kiž bě sebi durje wočinił, na čož so wón nimale tak derje wusteješe, kaž Jan sam, a potom do jstwy běžał. Nětko steješe před małym hólčkom, přenjej nozy měješe na jeho lěhwo zaprětej a hladaše hosćej zadžiwany do wočow. Hdyž Jan zastupi, wiješe přecelnje z wopušu, njehibaše pak so z blaka. Knjez kiwny jemu, zo by džěčo njewubudził, a přistupi potom sam bliže. Dokelž hólčec hišće kruće spaše, wza sebi Jan z hornjeje polcoweje deski staru knihu, zo by ju kusk přehladał. Měješe tu něštožkuli ze swojeho žiwjenja zapisane, tež wo bitwach, kotrež běše sobu činił, tu najwažniše steješe. Jan w tutych knihach jara rady čitaše, za kóždeho druhého by wša próca podarmo była, tež jenož jenu stronu přečitać a zrozymić. Hdyž Janej mjenujcy jeho wučenosć dosahała njebě, běše tam wón wšelake znamjenja nastajał, kotrež jenož wón sam znaješe.